

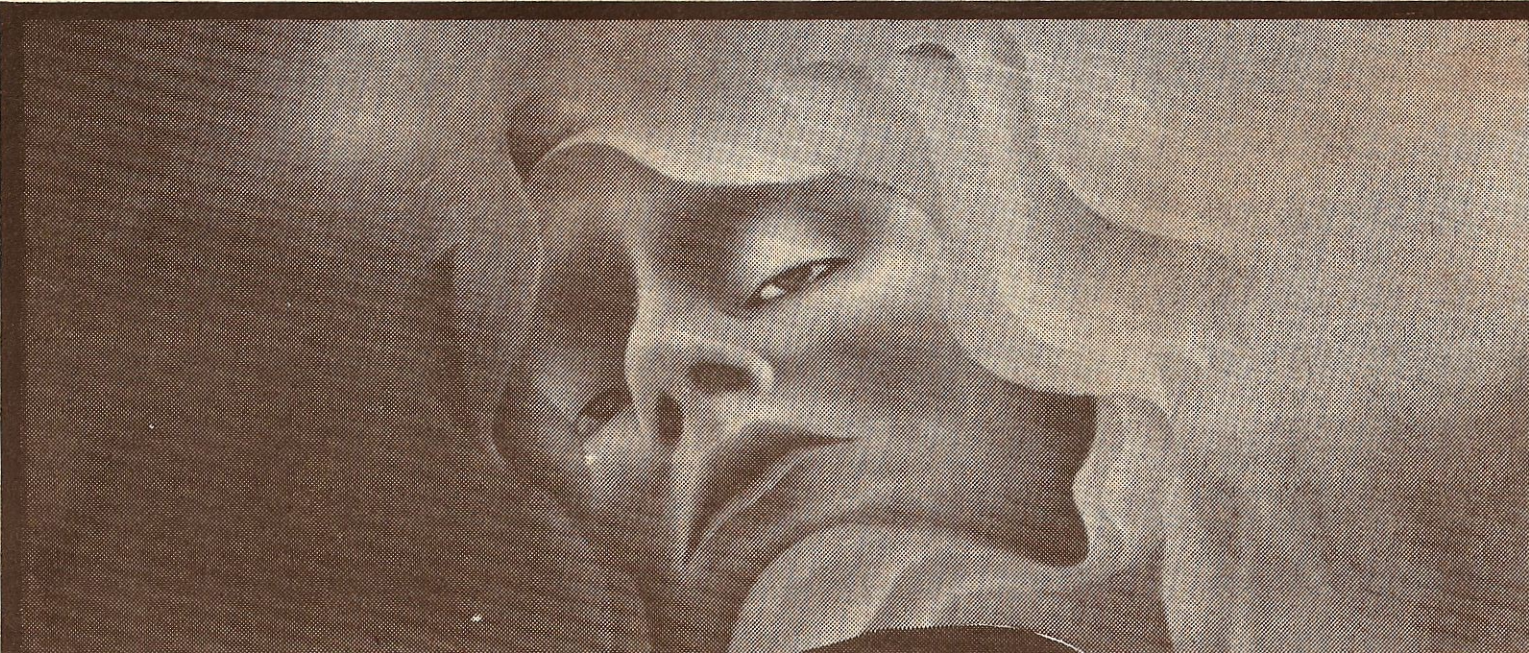
מוסף זה מצורף חינם לגליון השבועי של "ישראל שלנו" המופץ בחוף המערבי

מחפשי אלוס אונגליס

יום שישי
י"ב אדר א'
תשמ"ט

VOL. 10 NO. 26
WEEK OF FEB. 17
TO FEB. 23, 1989

ישראל שלנו

פוליטיקה '89
מסיפורי
הכנסת החדשה
(כתבה בעמ' 12)

★

האם
הפמיניזם מת?
(כתבה בעמ' 14-15)

★

23 מיליון
שאינם יודעים
קרוא וכתוב
(כתבה בעמ' 16-17)

משבר בתעשיית
הנשק האמריקנית
ובעצם, שם המשחק

הוא הניצחון
הכלכלי של יפן
ומערב-גרמניה
(כתבה בעמוד 21)

מדור חדש:
סן-פרנציסקו
(עמוד 35)

ועוד מדור חדש:
אורנג' קאונטי
והסביבה
(עמוד 39)

חמונת השער:
הציירת סגי נש

מדור חדש — סן-פרנציסקו והמפרץ בעמוד 38
מדור חדש — אורנג' קאונטי והסביבה בעמוד 39

חוויה שחבל – מה חבל – אסור – להפסיד

פגישה עם סגי וש, כמו הפגישה עם ציוריה, היא חוויה בלתי נשכחת שחבל להפסיד אותה.

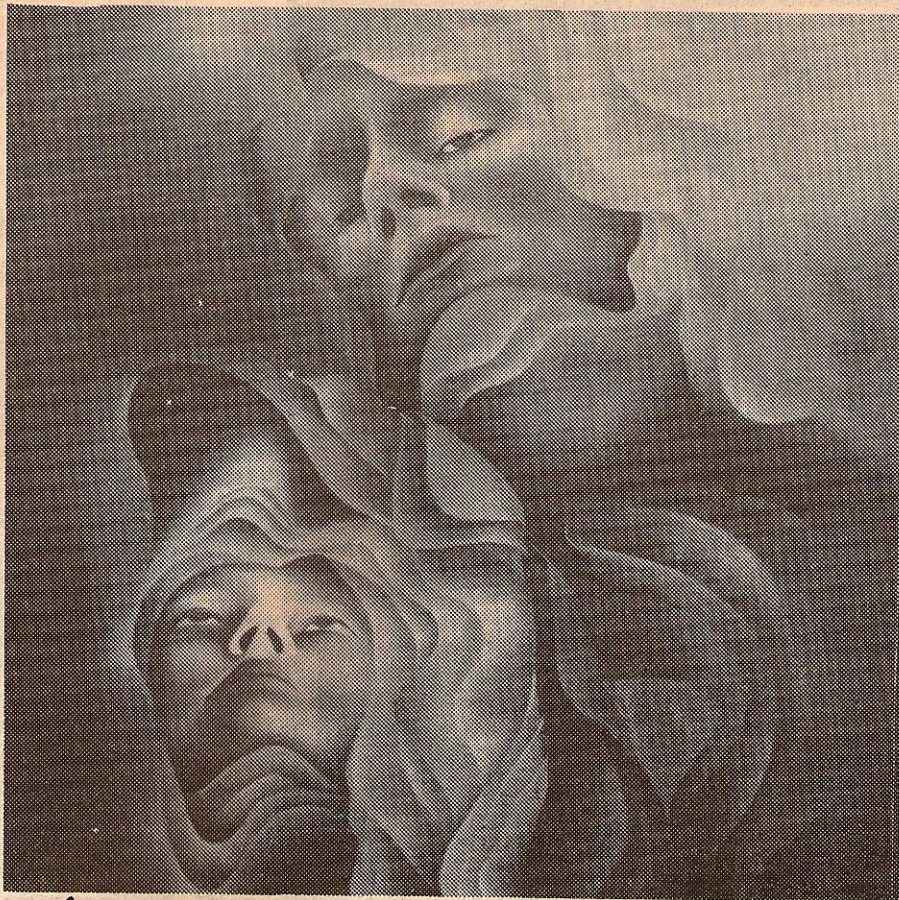
סגי היא אשה אנרגטית עם גוף וגמישות של נערה ונפש וחכמת חיים של אשה בשלה.

סגי היא מאותם אידיאליסטים שעוד קיימים בעולמנו. יש לה עקרוֹנות ברורים ואיתנים, והיא מציגה אותם בנחישות ובגאווה.

אידיאליסטית חסרת תקנה, ואף גאה בכך!

"בעבודות", מספרת סגי, "אני מושפעת מכל האמנים שלקחו נושא מסויים בהיסטוריה של התרבות ויצרו מזה משהו. לעומת זאת, אני לא מושפעת למשל מכל האמנות המודרנית. למעשה אני מושפעת מאנשים שיש להם מה להגיד ולא מסתם אמנים שקמים כרגע בגלריות המודרניות ביותר פה, בלוס־אנג'לס או בניו־יורק, שיוצרים משהו מאוד מודרני שיחלוף מחר מהזיכרון שלנו ולעולם לא ייתלה במוזיאונים.

"הדבר הכי מודרני כיום, הוא להשתמש בחומרים שונים כגון: אבנים, קרשים, פחים, ולעשות מהחומרים האלה אמנות. אני יכולה להגיד, 'בסדר, זו אמנות', אבל זה מרגיז אותי שהם לוקחים ממני את האפשרות להציג את התמונות שלי רק בגלל שאני עדיין מסורתית בחומרים

ציור של סגי וש

החיים הם חלום

סגי וש היא ציירת ישראלית מוכשרת ודינמית שציוריה המרהיבים מוכרים בכל העולם. הייחוד שבעבודותיה הוא השילוב של שיטת העבודה המסורתית עם רעיונות ונושאים חדשניים, שילוב שיוצר עבודות מעניינות ומקוריות ביופיי

שלה, בו היא מציירת ומלמדת ציור. אך לוס־אנג'לס, שבה היא מתגוררת כבר 13 שנה, היא רק התחנה האחרונה בנדודיה.

סגי גדלה בישראל, ובשנת 1966 נסעה להולנד, ושם למדה באקדמיה לאמנויות של אוטרקט.

בשנת 1973 רכשה את התואר D.A. בעיצוב־גרפי בבית־הספר לאמנות בגלזגו שבסקוטלנד. את לימודי האמנות המשיכה באוניברסיטת "קרנגי מלון" שבפיטסבורג, פנסילבניה, בין השנים 1973-1975, ובאוניברסיטת נורת'הידג' בקליפורניה סיימה את לימודי התואר הראשון ואף רכשה בה את התואר השני.

הנדודים אינם רק מנת חלקה של סגי עצמה, אלא גם ציוריה לוקחים חלק בהם, ואף מרחיקים לכת ממנה. היו לסגי וש תערוכות בישראל, גלזגו, לונדון, פיטסבורג, טורונטו, לגונה־ביץ', אפלנד, קוריאה, וכמובן שגם בלוס־אנג'לס.

תמונות שהן שירה

חלק מהקוראים הוותיקים של "ישראל שלנו" מן־הסתם זוכרים את הכתבה שהתפרסמה על סגי וש בעיי־תוננו, ועל סידרת ציורי התנ"ך שלה. בכתבה זו מחבק אותה העיתונאי בהתפעלות רבה, ומשבח את כשרונה, וסגי וש, כמו יין טוב, רק נעשית טובה יותר עם השנים.

באותה כתבה, לפני כשלוש שנים, היא אומרת: "התנ"ך בשבילי אינו מבוסס על העבר הרחוק. למעשה – הוא חסר זמן ונצחי. הסיפורים שלו והאמונה שבו – טובים גם לחיי ההווה ואפילו לאלו של העתיד".

כיום סגי וש כבר אינה מציירת את נושאי התנ"ך. התנ"ך הוא רק אחת מיצירות הספרות שהיוותה בסיס לעבודותיה של סגי.

"אני חושבת שהציור שלי הוא

בגלל שאני עדיין מסורתית בחומרים שאני עובדת איתם. "אני עדיין עובדת בשמן, צבעימים, עפרונות ופסטל, ועדיין רושמת את הפיגורה כמו שהיא נמצאת בריאליות, ואת זה גלריות לא לוקחות כרגע", אומרת סגי בעזם ובכאב. "כי המילה האחרונה של הגלריות כיום היא, שכל שמעותים יותר את הטבע, האמנות נחשבת לטובה יותר, חדשנית יותר. האמנות שלי למשל, נחשבת בעיניהם ל"Passé". "ואם לומר את האמת", ממשיכה

סגי וש

סגי, "אני מאמינה שרוב האנשים בלב-ליבם בכל זאת מעדיפים את האמנות שלי, כי הם יכולים להבין אותה, והיא מדברת אליהם. אבל, מה שכוואב לי יותר מכל דבר, זה כשהקהל הרחב מגיע לגלריות, אומרים להם שהעבודות מהסוג שלי אינן נחשבות כבר, כי הן לא מודרניות, ומוכרים להם את העבר-דות המודרניות באלפי דולרים, ואם

הם מודים בזה שהם לא מבינים את העבודות המודרניות, מזללים בהן ואומרים להם שהם לא מספיק אינטלקטואלים או משכילים וזה דבר שעובד על כל בן-אדם, מפני שלכל בן-אדם חשוב מאוד להיראות אינטלקטואלי ומשכיל.

חיי נצח – ובעצם, מי לא היה רוצה להיכנס לפנתיאון האמנויות?

"אני לא מוכנה לעבוד בשיטות חדשניות מפני שאני לא רוצה חילקח עם השנים כמו שהאמנים האלה נלקחים. אני רוצה להישאר בהיסטוריה".

"אני לא מעוניינת", ממשיכה סגי, "שהתמונות שלי תהיינה דקורציה לקיר-רות עירומים של בתים, מעל הספה, אלא אני רוצה שהתמונות שלי יהיו סימן לדרך של חיים, של אהבה, של תשוקה, ולמעשה, של כל הרגשות שעוברים עלינו. ואני רוצה שהתמונות שלי ישארו כמו שהחיים נשארים, ואני

לא מאלה שמאמינים שהחיים נגמרים, אלא אני מאמינה שהנשמה נשארת, ולכן אני מאמינה שגם תמונות יכולות להישאר. למשל, מיכאל אנג'לו מת, אבל הוא לא מת למעשה. הוא איתנו. "אני מאוד אוהבת את מיכאל אנג'לו, ובכלל, אני מאוד אוהבת את הרנסנס. היתה תקופה שבה השת-משת ברנסנס כסימני-דרך, משום שזו היתה תקופת התחיה וההתחדשות, כמו תינוק שנולד, אחרי התקופה החשוכה של ימי-הביניים. ולכן אני מעריצה את הרנסנס. אני גם מעריצה מאוד את האימפרסיוניזם הצרפתי, מפני שגם הם מהווים סימן דרך, ואני גם מעריצה מאוד את הסוריאליזם, לא בגלל שאני אוהבת את הסוריאליזם כסגנון, אלא מפני שאני אוהבת את התיאוריה שלהם, מפני שהם פרצו דרך עם תיאוריה חדשה אחרי תקופה ארוכה שלא קרה דבר באמנות, בתקופה שהיתה כעין 'ימי-הביניים של התקופה המודרנית', זו היתה תקופה שהאקדמיה שלטה על ההיסטוריה של האמנות ולא נתנה לשום דבר חדש להיכנס פנימה".

תרמיל הנדודים – אותו ניצוץ שלעולם אינו כבה

היא, האמנית, משקיעה את כל-כולה באמנות, ומקדישה לה את מרבית זמנה. היא מצוירת מאז שהיתה ילדה קטנה, ובאופן מקצועי היא מצוירת כבר 15 שנה. כיום מתגוררת סגי וש בבית יפה בווסט ל.א. ושם גם נמצא הסטודיו

לעבודותיה של סגי. "פעם הייתי סוריאליסטית", היא משחזרת לעצמה, "כיום אני מחשיבה את התמונות שלי יותר כפיוטייות. התמונות שלי כיום הן יותר כמו שירה, הן על בסיס של חלום, כאילו החיים הם חלום. "אומנם, התיאוריה של הסוריאליס-טים היא, שהחלום הוא הריאליות, אבל למרות זאת אני מחשיבה את עצמי לסוריאליסטית כיום, מפני שהדבר היחיד שמחבר אותי איתם הוא התיאוריה הזו. בסגנון שלי כיום אני מושפעת יותר מחליל ג'וברן ומווי-ליאם בלייק".

והפרח הוא בעצם לא פרח

המתבונן בציוריה של סגי וש מבחין מיד בכמה אלמנטים חוזרים, שהבולט בהם הוא הפרח. "בתמונות שלי הכל סמלי, הכל פילוסופיה", היא מתוודה. "בציורים שלי הפרח הוא לא פרח אלא סמל ליופי, לאהבה, לשלום. כך גם לגבי העלים שהם גם סמל לשלום, בגלל שהטבע הוא חלק מהשלום. זה שאנחנו משתמשים בו לרעה, זו הפעולה שלנו. "גם לצבעים יש חלק בסמליות. הצבעים האדומים הם לעיתים קרובות צבעי תאוה, תשוקה או מלחמה, והצבעים הכחולים לעומת זאת הם צבעים של שלווה ושלוש. "אני משתמשת הרבה בהבעות פנים ובמצבי גוף שונים כדי לשקף את מצב הדמות. אני משתמשת בעיקר בעיניים לצורך זה, כי העיניים הם הדבר הכי מדבר בגוף. השומרים אמרו כבר לפני

3,000 שנה שהעיניים הן החלון לנשמה שלנו.

גם הידיים שלנו יכולות לשקף את הרגשתנו. לדוגמא, היד הקמוצה מראה על כוח, עצבים, חוסר-מנוחה, והיד הנינוחה, הפרושה, מראה על שלווה.

"אני משתמשת גם בתנוחת הגוף שלנו. למשל, אדם שיושב מכווץ הוא אדם בצרה, אדם סגור או אדם שלא נוח לו, ולעומת-זאת, אדם שיושב זקוף הוא אדם בטוח וגאה או אדם שמקבל אליו אנשים. דרך אגב, כשאני נכנסת לגלריות, אני תמיד נכנסת זקופה, למרות שאני מרגישה מכווצת, משום שאני יודעת שהצורה שבה אני נכנסת היא הצורה שבה יקבלו אותי ויזכרו אותי."

העירום של הנשמה שלנו

בכניסה לביתה קיבלה את פני בחיך נוסח מיכאל אנג'לו – תינוקת

לראות אותך איך שנולדת, איך שאתה באמת, ללא כל השכבות שהחברה או התרבות שמו עליך ולא איך שהחברה רוצה לראות אותך או איך שאתה רוצה להיראות בחברה..."

אנחנו והטבע – יחידה אחת

וכהרגלה, שוזרת סגי רעיון ברעיון וממשיכה, "אני מנסה לעשות את הפי-גורות שלי, את העירום, את הדמויות שלי כחלק מהטבע, כאילו שאנחנו והטבע זה יחידה אחת. לכן אני מציירת אותן כאילו הן ברקע כחלק מהאור וירה הכללית שהם מצויירים בה. כאילו הן חלק מהעץ, כמו פרח. אנחנו והטבע – יחידה אחת. למשל, לפני כחצי שנה הייתי בג'ונגלים של אקוור-דור, וראיתי שהאנשים שם מתפקדים כחלק מהעצים והבקתות שבהם הם חיים, וכשהגעתי משם לניו-יורק בדרכי ללוס-אנג'לס, הבנתי שאחרי שנים מסוימות שאנחנו חיים בתוך

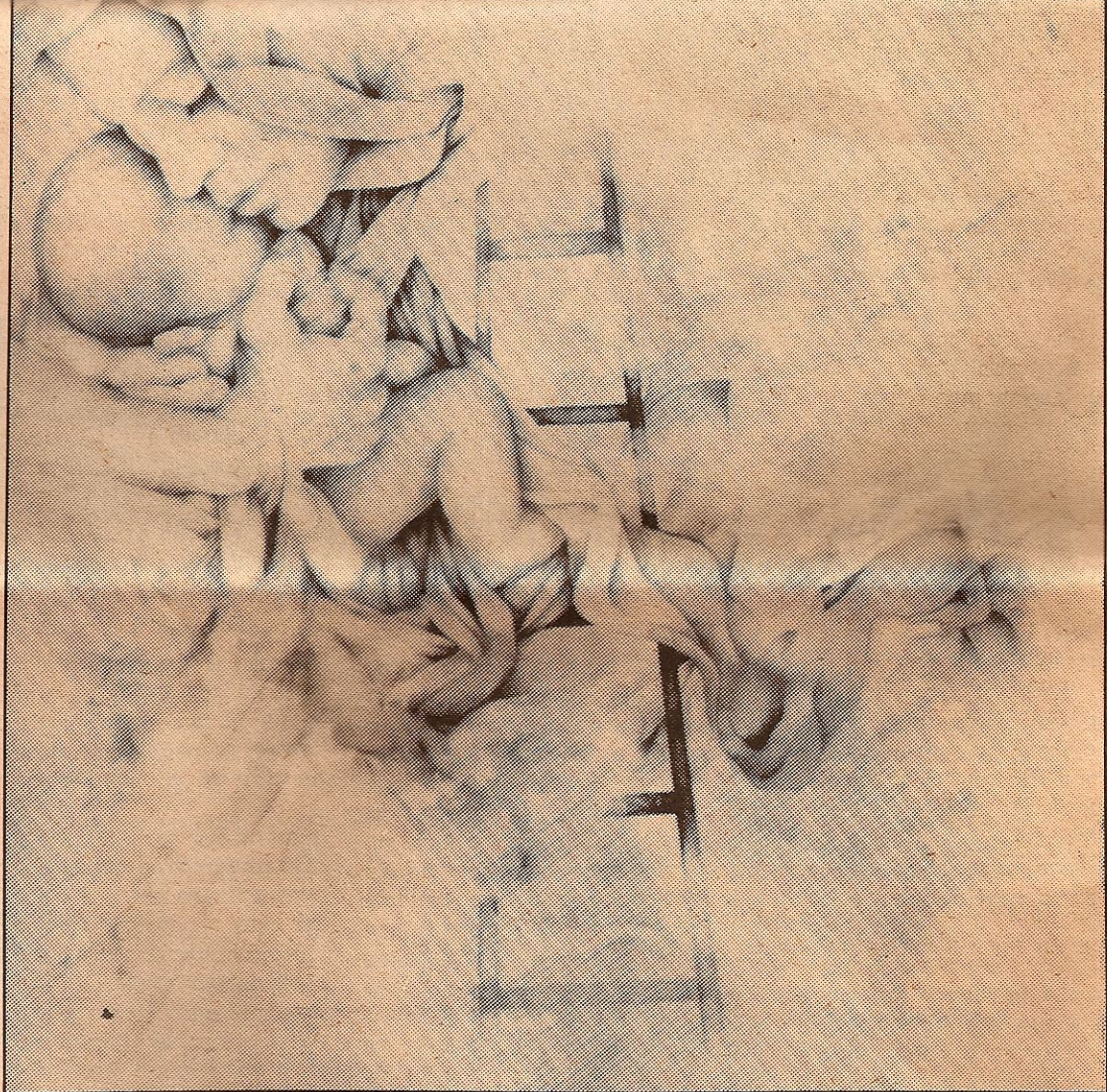
דיו, כי זה מוציא אותי מהשלווה ואני לא יכולה לעבוד כך.

"כיום אני עובדת על טכניקות חדשות, כלומר, אני מכניסה חומרים חדשים בניסיון להכניס את התלת-מימדי לתוך הדו-מימדי. אני עובדת עם חומר שנקרא פִּיפֶר מִיֶּשָה, או עם אדמה, אני מדביקה אותם על ה בד, ועל זה אני מציירת."

סגי עובדת על כל ציור בצבעי-מים כשבוע ימים ולציור שמן היא מקדישה בין שבועיים לשלושה. בימים אלה החליטה סגי להתחיל לעבוד על כמה ציורים בעת ובעונה אחת.

"לא עשיתי את זה קודם", היא אומרת, "זה לוקח הרבה זמן לגמור דבר כזה, אבל זה שווה. לפני כן הייתי גומרת תמונה ורק לאחר מכן מתחילה באחרת, ותמיד היה לי שבוע אֶבֶל בין שתיהן, והרגשתי את עצמי אבודה כי לא ידעתי לאן אני הולכת ומאיפה אני באה."

"האמן תמיד נמצא במצב של חוסר-ידע בין תמונה לתמונה, הוא תמיד חי עם הפחד של 'ומה הלאה?'. האמנים מאוד בודדים כאשר הם נתקלים

דמות התינוק שחוזרת רבות בציוריה של סגי ושי

בבעיות שקשורות למקצוע שלהם, ולמעשה אין להם למי לפנות. או שיש להם את הכשרון, או שאין להם אותו. המורה שלי תמיד היה אומר לי, 'למה את רוצה להיות ציירת? את משוגעת? זה מקצוע אכזרי, כי בעצם מה יש לך? את המכחול, את העיפרון ובד ריק. והפחד הנוראי הוא אם תצליחי למלא אותו או לא תצליחי למלא אותו.' סגי "ואת יודעת מה?", הוסיפה סגי בכנות, "עד שלא הפכתי לציירת לא האמנתי שהוא צודק, והוא צודק". אך למרות הכל, נראה שהקשיים משתלמים. תחת ידיה של סגי יוצאים ציורים נפלאים ומעניינים, שנחטפים מהגלריות, וסגי אוהבת את זה וגאה בזה. וכשרואים את הניצוץ הזה בעיניה, עולה שוב הקנאה שיש כלפי אנשים שיכולים להתפרנס מהתחביב שלהם.

אוירה מסויימת, אנחנו מתפקדים כאילו אנחנו חלק מהאוירה שבה אנחנו חיים".

סימנים של התחדשות

"התמונות שהיו לי פעם", ממשיכה סגי, "היו על בסיס של המשכיות, כלומר, ציירתי סידרה של תמונות, משום שאני טוענת, שבאמנות, כמו בחיים, יש המשכיות ושום דבר לא נעצר בפרק אחד, אלא יש אחריו פרק נוסף. למרות זאת, כיום אני כבר לא עובדת כך. "אני נעזרת הרבה במודלים, בצילור מים וגם נעזרת הרבה בדימיון. אני לא משתמשת במודלים חיים, מפני שאני לא מסוגלת שמישהו ישב אצלי בסטור

ממודה, בתה של סגי. ואכן, בתמונות היותר-מאוחרות שלה אפשר למצוא שוב ושוב את דמות התינוק. "אני מציירת תינוקות לאחרונה גם בגלל שיש לי תינוק בבית, אבל אין זו הסיבה היחידה", אומרת סגי. "הפרח והתינוק מסמלים את היופי, התמימות והאהבה. התינוק הוא הדבר הקרוב ביותר לאיך שהיינו כאשר הביאו אותנו לעולם, ללא כל השכבות שהתרחבת שמה עלינו. "שואלים אותי למה אני עובדת הרבה עם עירום, ויש כאלה שמגדירים אותי כציירת סקסואלית, אך אין זה כך. אני לא מכניסה את האלמנט הסקסי לתמונות שלי. אני משתמשת בפיגור רות עירום לא מנקודת ראות סקסית של הגוף, אלא כדי להקביל את העירום של הגוף לעירום של הנשמה שלנו. כאילו אני אומרת בכך, 'אני רוצה